

Nieuwsbrief van Fundatia Izvor

Oktober 2015

Trouwe lezers!

In de vorige nieuwsbrief waren er veel onverwachte veranderingen in onze projecten in Iasi te melden...en de meesten niet zo positief. Inmiddels zijn we ruim een half jaar (en een hete, droge zomer) verder, en is de gewenning ingetreden. De draad is weer opgepikt en gelukkig zijn er nu vooral mooie ontwikkelingen te vertellen.

Zorgcentrum 'Acasa' ('Thuis')

Het was best spannend of het nieuwe, grote zorgcentrum 'Acasa' dat op 27 dec. 2014 geopend werd, zou gaan lopen. De eerste maanden waren er veel investeringen, en heeft Erica een gigantische hoop werk verzet, maar kwam nog niet het gehoopte aantal aanmeldingen. Maar wie heeft er ook zin om in de winter te gaan verhuizen..... Aangezien dit een project is dat op den duur financieel zelfvoorzienend moet worden (via de eigen bijdrages van de bewoners), valt onderbezetting natuurlijk niet lange tijd vol te houden. Maar gelukkig is die zorg er niet meer: zo'n 37 van de 40 plekken zijn bezet! En momenteel werkt Erica al aan uitbreiding want er worden nog een paar kamers klaarge-maakt om bewoners te kunnen ontvangen!

Opvangboerderij-Barnova

De veranderingen van eind vorig jaar in de samenstelling van de groep meiden, die eerst tijdelijk leken, blijken toch de nodige rust te geven en zullen waarschijnlijk blijvend zijn. Erica woont met Mihaela in een flatje in de stad, ik met Maria, Consuela en Mihaela op de opvangboerderij in Barnova.

Aanvankelijk was het idee dat er gezonde, zoveel mogelijk zelfredzame bejaarden zouden komen wonen. Maar inmiddels worden er ook mensen met diverse aandoeningen verzorgd waaronder MS, parkinson, kanker, amputaties en dementie. Dat vraagt veel inspanning in de verzorging van het team dat bestaat uit 14 mensen voor de dagelijkse zorg en 4 personen die een aantal uren per week aanwezig zijn. Een prachtige plek waar iedereen zich thuis mag voelen!

Tienerproject-Iasi

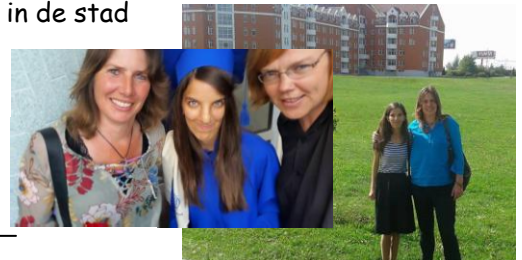
Ana vertrok eind december naar haar moeder toen ze 18 jaar werd. Waarom die plotselinge belangstelling van moeders kant, is niet duidelijk. Gezien Ana's psychische problemen, hadden we er een hard hoofd in. Maar wonderlijk genoeg woont ze nog steeds bij haar familie ergens net buiten Iasi, een sociaal zwak gezin maar op een bepaalde manier houden ze het toch samen vol. Bij ons waren veel gedragsregels waar Ana zich de hele dag aan moest houden, dat leverde veel frustratie en conflict op. Hier nemen ze het niet zo nauw met vieze woorden, de muziek hard aan, schreeuwen en af en toe eens van je af slaan. Hoewel we haar missen als persoonlijkheid, is het toch wel een hele zorg minder, vooral met het oog op de toekomst.

Voor Roxana(18) begint de tijd van de bevalling dichterbij te komen: eind oktober. Nog steeds is het een raar idee dat dit timide meisje binnenkort moeder zal zijn. Gelukkig verloopt de zwangerschap goed en weten we al dat het een jongetje is.

Ook het feit dat haar vriend haar helemaal bij ons weg houdt, is niet leuk. Maar zijn familie heeft haar wel geaccepteerd en inmiddels woont ze bij hen, in een piepklein huisje in een dorpje net buiten Iasi. Ook hier hadden we gehoopt dat Roxana andere keuzes zou maken, maar het feit dat ze nu toch familie heeft, is eveneens een toekomst-zorg minder voor ons. We hopen en bidden dat dit zo zal blijven en dat het kindje in veiligheid op kan groeien.

In juni hebben we een heugelijke dag gevierd toen Maria(19) in onze kerkelijke gemeente gedoopt werd! Een bijzonder moment en een mooie dienst waarin zij haar keuze voor God openbaar maakte. Diezelfde maand zou ze ook eindexamen moeten doen, maar doordat haar cijfers niet zo goed waren, liet de school haar niet direct doorgaan. De hele zomer moest ze leren om in september mee te kunnen doen aan het herexamen. Omdat Maria meestal de kantjes er wat afliep als het om leren ging, hadden wij er niet zoveel vertrouwen in. Maar ze heeft laten zien dat ze het kan: ze haalde het herexamen met een gemiddelde van 7.25!

Haar wens was om te gaan studeren aan de Evangelische Universiteit in de stad Oradea in west-Roemenie. We gingen naar het toelatingsexamen, dat haalde ze en inmiddels woont ze al twee weken op de campus. We hebben een studente Maatschappelijk Werk!! Ze vindt het heel spannend, maar dapper is ze vertrokken en ze geniet. We zijn trots op haar!

Dat betekent dat er op dit tienerproject nog maar 2 meisjes wonen. Mihaela(19), die door haar verstandelijke en lichamelijke beperking op het speciaal onderwijs zit, heeft geen mogelijkheden ooit zelfstandig te functioneren. Cristina(17) daarentegen, geniet van het leven en kan niet wachten meerderjarig te worden. Ze zit wel op het speciaal onderwijs, maar doet daarnaast een cursus design-tekenen, zit op dansles, heeft een vriendje en houdt van shopping. Zij lijkt haar weg in het leven wel te gaan vinden.

Het is een dubbel gevoel een woonvorm die al 13 jaar draait, langzaam af te gaan sluiten. Hoewel dit ook weer de normale gang van zaken in een gezin is...en dat is tenslotte wat we deze kinderen hebben proberen te bieden. Over hoe dit project verder zal gaan, zijn we aan het nadenken.

Nieuwe Cavia/konijnenverblijf

Dierentherapie

Vakantie bijbelclub

Kinderboerderij 'Ark van Noach'

Op 1 mei startte het nieuwe seizoen nadat een groep van 6 vrijwilligers uit Wezep e.o. de 'Ark van Noach' een schitterend aanzicht heeft gegeven. Er werd een konijnen- en caviaverblijf gebouwd, een brug aangelegd, buitenverlichting vervangen en nog veel meer praktische dingen gedaan. Fantastisch!! De bezoekers waren ook erg onder de indruk van deze inzet, en het resultaat ervan.

Dit seizoen was het nog drukker dan vorige jaren, en vooral in de week einden puilden de parkeerplaats uit (er kunnen ongeveer 25-30 auto's staan). In de zomervakantie werden diverse activiteiten voor kinderen georganiseerd, workshops oude ambachten, kookateliers, een wekelijkse club, een vakantie bijbel week (thema: Overwinnaars). Ook hebben we een keer een open lucht-kerkdienst georganiseerd samen met onze gemeente. Kinderen met een beperking kwamen natuurlijk weer wekelijks om zorgboerderij-activiteiten uit te voeren. En dat is genieten voor iedereen. Inmiddels is het weer omgeslagen en heeft de herfst zijn intrede gedaan. Dat betekent dat er wekelijks weer een paar dieren in kooitjes geladen worden, die de kinderen in hun centra bezoeken. Zo waren we vandaag bij een dagcentrum voor autistische kinderen, een dagopvang voor zwaar gehandicapte kinderen (lichamelijk en verstandelijk) en een kindertehuis. Tussen twee haakjes: het is verbijsterend om te zien hoe vol de kindertehuizen zitten, nog steeds. Hele gezinnen schijnen verlaten te worden, bv doordat de ouders naar het buitenland gaan om te werken. Of een andere relatie beginnen. Het is fijn om te zien dat steeds meer ouders van een kind met een beperking de 'Ark van Noach' bezoeken, en dat ze aangeven dat hun kind er zo rustig wordt. Consuela(41) en Maria(35) zijn nog steeds mijn twee rechterhanden in de verzorging van de dieren en assistentie bij activiteiten. Hoewel de pet ook wel eens verkeerd staat, gaat deze (sociale) integratie over het algemeen best goed. Consuela en Mihaela(41) hebben de hele zomer in een caravan geslapen om het terrein en de dieren te bewaken.

Rugzakkenactie

Aan het einde van de zomer hebben we weer de, inmiddels traditionele, rugzakkenactie georganiseerd. Zo'n 200 kinderen uit diverse dorpen kregen voor het begin het nieuwe schooljaar een rugzak met schoolspullen zoals schriften, pennen, kleurpotloden, etui, schetsboek. Eveneens stopten we een warme gebreide trui, muts, sjaal, sokken als ook ondergoed en andere kleding in de rugzak. Deze actie wordt in Nederland voorbereid door oa de Gereformeerde kerk uit Doornspijk en een aantal actieve brei-dames. Een directe, praktische steun die zeer gewaardeerd wordt!

Tenslotte....

Een Bijbelvers dat bij mij altijd weer terugkomt, en inmiddels dierbaar is geworden, is psalm 32:8 *"Ik onderwijs u en leer u de weg die u moet gaan; Ik geef raad, Mijn oog is op u"*. Over de toekomst van bepaalde meisjes uit onze projecten, hadden we andere plannen, andere idealen voor ogen. Soms lijkt het misschien een mislukking, maar God weet de weg. Zijn oog is op ons, maar ook op deze meisjes. Vanaf de komst in de projecten zijn ze omringd geweest door gebeden, ook vanuit Nederland. En bidden werkt!! Zowel voor deze personen, als voor onszelf en de projecten van onze stichting geloof ik God de weg uit zal stippelen en ons die zal laten zien, op Zijn tijd, dat staat in dit Bijbelvers.

Inmiddels maken wij ons op voor de winter. We kunnen niet wachten tot deze week de schoorsteen geveegd wordt en wel lekker rondom de kachel kunnen gaan zitten! Uitrusten van een heel druk seizoen, plannen makend voor een volgende.

Alle goeds gewenst!

Elles